На Десні — повінь. Навколо вода, берегів не видно. Верби у воді стоять, гілля, полощуть. Поміж вербами човен пливе. А в човні — Тетянка з татом.

Над водою, на вербовій гілці, пухова рукавичка гойдається.

— Хтось рукавичку на вербу закинув! — дивується Тетянка.

— То ремезкове гніздо. Маленький ремезок, непринадний, а бач, який майстер,— розповідає тато.

Біля човна щось довге й зелене зблиснуло, аж вода завирувала.

— Ой, чи не крокодил! — злякалася Тетянка.

Тато голосно засміявся, аж луна покотилася.

— Це щука ганяє.

За вербами — невеличкий острівець, наче круглий столик.

— Отут і нарвемо щавлю,— прип'яв тато човна до корча.

— З молодим щавликом борщ смачний!

Тетянка рве щавель у торбинку і раптом до тата:

— Заєць! Он там, у кущі!

Заєць зіщулився, тремтить, але не тікає. А куди ж йому тікати?

— До ранку острівець затопить повінню. Так що поїхали, вуханю, з нами,— примовляв тато, несучи зайця до човна.

Коли перепливали повноводу Десну, заєць притиснувся до Тетянки, а вона його полою плащика прикрила.

— Тату, ми вуханя додому заберемо? — питалася тата.— Буде з кролями жити...

— Еге, в клітці ніби затишніше. І їжі досхочу дають. Але заєць — не кріль. Йому воля треба, роздолля,— тато налягав на весла і розмовляв з Тетянкою.

Тут човен ткнувся носом у берег. Заєць повів туди-сюди косими очицями, та як чкурне до лісу! Тільки смуга лягла.